

MODERNÉ
ROMÁNY

SKUTOČNÝ PRÍBEH

NIČ V ZLOM

monika
macháčková

NIČ V ZLOM

monika
macháčková

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 89808 - 99 - 1

NIČ
V ZLOM

monika
macháčková

moderné romány

Copyright © Monika Macháčková 2019

Nič v zlom...ALE!

O vzťahu, v ktorom je vždy nejaké ALE. Všetko, čo poviete, urobíte, sa stretáva s nepochopením a vaša úprimná snaha pomôcť je neustále odmietaná.

Trpezlivo mlčíte, neprotestujete, pretože máte vedľa seba chlapa, ktorého bezhlavo milujete, a rodina je pre vás najviac.

Až do chvíle, kedy je vaša pomoc nevyhnutná a žiadne ALE už neprichádza do úvahy.

moderné romány

„Šťastný je ten, kto našiel šťastie v rodine.“

Lev Nikolajevič Tolstoj

Venujem všetkým, čo každý deň
budujú svoje rodinné šťastie,
aj napriek všetkým prekážkam.

ÚVOD

Dívam sa na ženu v posteli.

Je akási malá. Ako dieťa.

Jej voskový odtieň, vyhasnuté oči a zošúverené ruky položené na prikrývke, vo mne vzbudzujú súcit.

Pocit, aký medzi nami dvoma doteraz nikdy neexistoval.

Celé roky bola moja svokra tá múdrejšia, šikovnejšia, nadradenejšia.

Žiadne city. Iba rozum.

A teraz tu leží a mne sa kotúľa po líci slza nad jej nemohúcnosťou.

Nikdy, naozaj nikdy, som si nemyslela, že k nej budem cítiť práve toto.

Súcit.

Je smutné vidieť ju takto. Vždy bola ro-
dinný generál, rozhodovala o všetkom a celá
rodina ju musela počúvať na slovo.

Lebo ona vie všetko najlepšie.

Aj keď sa váš príbeh možno podobá na ti-
síce iných, nepripúšťate, že je to také zlé, ak
ho žijete práve vy.

Nestíhate si to uvedomiť, keď sa to deje.

Každý deň znova to isté. Zakaždým hlb-
ký nádech a prehlnúť slová, ktoré sa derú
na jazyk.

Zatínať päste, aby ste sa ovládli.

Aby ste nepovedali niečo nevhodné, čo
všetko iba zhorší.

Lebo neznášate konflikty.

Nechcete sa hádať so svokrou.

Lebo milujete jej jediného syna.

Lebo...

Kapitola 1

Bola som akurát po škaredom rozchode s chlapom, ktorý sa na začiatku javil ako ten pravý. Lenže veľmi rýchlo sa z neho vyklúľ hajzel' prvej triedy. Navyše, podstatne sa vďaka nemu scvrkla suma na mojom bankovom účte. Hodiny hrania na klavíri v kaviarňach, vďaka ktorým som si niečo ušetrila, sa zmenili na drahé večere a značkové vína, lebo veď žijeme len raz a treba si dopriať, ako s obľubou hovorieval.

„Keď predám tú motorku, čo práve opravujem, všetko ti dám,“ oblboval ma, keď objednával ďalšiu fľašu francúzskeho vína. Samozrejme, že nič mi nedal. Peniaze prele-

teli jeho gágorom, ale predsa len som niečo získala.

Vedomie, že žiadneho chlapa už nechcem ani vidieť.

No ale prišiel Roman.

Teda, vlastne, vrazil do mňa. Naozaj originálny spôsob zoznámenia, aj keď dodnes prisahá, že to bol naozaj omyl a jeho nešikovnosť. Čím dlhšie ho poznám, tým viac mu verím. Že to naozaj bola náhoda.

Stalo sa to na chodbe v nemocnici. Pri bežnej preventívnej kontrole sa mojej obvodnej lekárke nepozdávali moje krvné testy a poslala ma na ďalšie vyšetrenie. Na endokrinológiu. Blúdila som po chodbách nemocnice a medzi ambulanciami som hľadala tú správnu. Na polikliniku som našťastie nechodievala často, bolo to pre mňa neznáme teritórium. Bola som otrávená, lebo sa mi nechcelo behať po doktoroch. Cítila som sa dobre, tak načo?

A na dôvažok zrazu do mňa vrazilo nejaké nemehlo.

„Bože, prepáňte, nechcel som,“ vyjachtal zo seba celý červený.

Nahnevane som sa mykla a naozaj zbytočne arogantne som odsekla:

„Už sa stalo!“

„Mrzí ma to, naozaj som nechcel,“ zduplikoval.

„Dobre, už to nechajte, ponáhľam sa.“

Nemala som ani najmenší záujem o debatu. Keby som si ho lepšie obzrela videla by som, že je sympatický a že má na muža nenormálne krásne dlhé mihalnice. Lenže mne bolo v tej chvíli celé mužské pokolenie ukradnuté. Zapamätala som si z neho iba ten jeho nemožný sveter. Zelené a modré pásy boli na môj vkus príliš hrubé, vyzeral ako vystrihnutý z vreca. Neviem, prečo mi naskočila práve táto asociácia, ale môj mozog to takto vyhodnotil. A odvtedy to bol chlap vo vreci.

„Neublížil som vám?“ dojemne sa zaujímal.

„Nie, a ak dovolíte, ja už naozaj musím ísť,“ odsekla som chlapovi vo vreci a držiac sa za udreté rameno som vykročila ku schodišťa. Niečo za mnou ešte zakričal, ale nepočúvala som ho. Iba som prevrátila oči a ďakovala osudu, že mi už zmizol z očí.

Na druhom poschodí som konečne našla ambulanciu endokrinológa. A pred ňou asi dvanásť čakajúcich pacientov. Netušila som,

ako to funguje, či sa treba objednať, či vyčkat rad, či si pýtať nejakú časenku. Bola som riadne napálená a vôbec sa mi tam nechcelo byť.

Čakárne u lekárov sú zaujímavé a svojské svety. Väčšinou v nich funguje nepísaný poriadok a vždy sa nájde niekto, kto naň dozerá a každého narušiteľa okamžite spacifickuje. Prídete, opýtate sa, kto je posledný a nejaký samozvaný šéf vám pohotovo odpovie: „Tá pani v klobúku. A pred ňou je bielo-vlasý pán pri okne.“

V takom prípade je to jasné, treba si sadnúť a čakať. Horšie je, ak tam šéf chýba a všetci mlčia. Máte smolu, treba iba vytušiť, kedy sa môžete strčiť dnu.

Ale môže sa stať, že na otázku, kto je posledný, dostanete siahodlhú prednášku na tému, ako sa treba k pani doktorke objednávať vopred, a že nemáte šancu, aby vás vzala len tak.

„Lebo ja sem chodím už roky a ja to dobre viem,“ s patričnou dôležitosťou zdôrazní čakárňový šéf.

U endokrinológa, doktora Linera, nebolo na tabuľke na dverách napísané nič bližšie. Osadenstvo čakárne na mňa nepriateľsky zazeralo. Bola som odkázaná iba na jedno – čakať, kým sa otvorí dvere, zjaví sa sestrička a rýchlo jej položiť tú správnu otázku. Naozaj rýchlo, lebo niekedy sa to fakt nedá stihnúť. Dvere sa vám zabuchnú rovno pred nosom, ani sa nestihnute nadýchnuť.

Spolučakajúci si ma podozrievavo obzerali. Poznáte to, pohľad, čo neskrývane hovorí: „A táto tu, čo chce? No ak si myslí, že sa bude predbiehať, tak to teda nie! Na to môže rovno zabudnúť, ja ju určite nepustím! A just!“

Doslova sa im to dalo čítať z očí. Vekový priemer asi tak stošesťdesiat rokov, ja jediná pod tridsať. Striehli na každý môj pohyb, akoby mi chceli vlastným telom zabrániť v predbiehaní. Bavila som sa. Teda skryto, vo vnútri. Normálne ma chytalo pokušenie trochu ich našponovať. Stačilo by presunúť sa o niečo bližšie k dverám. To by bol neklamný znak toho, že ich hodlám predbehnúť. A potom pozorovať, ako striehnu, ako si strážia svoje územie.

Fakt tomu nerozumiem. Vedela som od našich, že dôchodcovia postávajú pred bu-

dovou polikliniky už od piatej ráno, aby boli prví v rade. Budova sa odomyká o šiestej.

Načo je toto dobré?

Majú čas celý deň, kam sa ponáhľajú?

Keď raz budem ja na dôchodku, určite budem mať piánko režim. Načo sa stresovať ešte aj týmto?

Stála som tam už asi desať minút a nič sa nedialo. Dve dôchodkyne sa navzájom vychvalovali, ktorá má šikovnejšie vnúcatá. Evidentne boli nahluchlé a istotne ich bolo počuť aj o poschodie nižšie. Jeden pán lúštil krížovku, ale pravidelne dvíhal oči a kontroloval terén. Ďalší stál pri okne a pozoroval ruch na ulici, iní hľadeli do novín. Jeden veľmi štíhly pán, taký typ žalúdkara s krčom v sánke, sa nervózne prechádzal, zo tri tety len apaticky sedeli. Okrem vrieskajúcich babičiek nikto nič nehovoril, vlastne mohlo tam byť božské ticho, keby tam tie dve neboli.

No a potom do čakárne vpálil muž vo vreci. Ten, čo ma pred chvíľou skoro prizabil.

Nepozeral sa ani naľavo, ani napravo, ako keby v čakárni bol iba vzduch. Rovno sa hnal k dverám a rázne zaklopal.

Trikrát rýchlo po sebe a potom dvakrát s väčšími pauzami.

Aha, to je signál!

Dvere sa okamžite otvorili a staršia sestrička, s úsmevom až za uši, ho pustila dnu so slovami: „Romanko, vitaj!“

No a Romanko vo vreci napochodoval dnu.

Medzi čakajúcim osadenstvom to začalo šumieť.

Prišiel narušiteľ!

Iba jedna pani sa tvárila veľmi vážne a dôležito predniesla, že to je SYN pána doktora.

A tiež je doktor!

Pekne!

Trochu ma to zavzdušnilo, že synáček príde zdržiavať otca práve vedy, keď je čakáreň plná. Ale nakoniec, ja sa idem iba opýtať.

Trochu som mu krivdila, lebo nebol vo vnútri dlhšie než dve minúty. Ako rýchlo vošiel, tak rýchlo z ambulancie zasa vybehol.

A znova do mňa vrazil, lebo sa díval na nejaký papierik, čo držal v ruke. Uznávam, tentoraz som mu stála v ceste. Keď zacítil,

že narazil do prekážky, okamžite zodvihol oči.

„Jejda... vy? To už vyzerá, akoby som to robil naschvál,“ prihovoril sa ospravedlňujúcim tónom.

„Teraz som na vine ja, tak sme jedna-jedna, vyrovnané,“ povedala som vecne, bez náznaku akejkoľvek emócie. Ospravedlňovať som sa nemienila. Nebolo za čo.

„Idete k otcovi?“ zmenil zrazu tému a dôchodcovia mali uši našponované, aby im nič z rozhovoru neušlo.

„Ak je pán doktor Liner váš otec, tak áno. Vlastne, idem si zatiaľ iba dohovoriť termín.“

Načo mu to vlastne hovorím? Čo je ho do toho, prečo som tu a za kým idem, a vôbec...

Skôr, než som stihla protestovať, znova zaklopal na dvere známy signál. Trikrát rýchlo, dvakrát pomalšie.

„Čo si zabudol Romanko?“ vlúdne sa ozvalo spoza dverí.

„Pani Lenka, tuto slečna sa potrebuje iba objednať na nejaký termín na vyšetrenie. Mohli by ste ju prosím vybaviť?“

O nič som sa ho neprosila, bola by som bez problémov počkala. Na druhej strane,

nie je na zahodenie, takto ušetriť čas. Celé sa to zbehlo veľmi rýchlo a on sa nečakane pozdravil dovidenia a bozkávam. To prvé patrilo mne, druhé sestričke, a už ho nebolo.

Sestrička Lenka si ma zvedavo premerala, vzala kartičku poistenca, správu od mojej lekárky a po chvíľke mi podala lístok s dátumom a časom.

Na piatok.

Hneď na druhý deň.

Až oveľa neskôr som sa dozvedela, že na termín sa bežne čaká aj mesiac. Ale mladý pán u nej vzbudil dojem, že som jeho známa, tak som dostala expresne rýchlo príležitosť na odborné vyšetrenie.

Super, aspoň občas sa na mňa usmeje šťastie!

Celý tento príbeh som brala ako epizódku. Nič viac, nič menej. Nejaký Romanko mi skrížil cestu, tresol ma do ramena, potom mi vybavil vyšetrenie.

Koniec.

Lenže to vôbec nebol koniec.

Bol to práveže začiatok.

Ten štvrtok bol prvý deň zvyšku môjho života.

Kapitola 2

Urobil to fakt nenápadne! Už nič okatejšie nemohol vymyslieť. Ale, ako som neskôr zistila, Roman nebol žiadny donchuan, ktorý by mal premyslené metódy zvädzania. Skôr sa správal ako taký milý slon v porceláne.

Po vyšetrení, ktoré som absolvovala u doktora Linera, jeho otca, sa akože úúúplnou náhodou ocitol v čakárni. Musel to mať nacvičené alebo opozierané z nejakého romantického filmu. Vychádzala som z ambulancie a on stál rovno pred dverami, takže sme opäť do seba vrazili. Lebo veď, keď vychádzate z miestnosti, máte istú rýchlosť a švih a neočakávate, že rovno za dverami bude niekto stáť. Aj malé dieťa pozná pove-

dačku – kto stojí u dverí, každý ho uderí. Nie je síce spisovná, ale pravdivá rozhodne áno.

Od prekvapenia som sa nezmohla ani na slovo. Zato on rečnil až príliš.

„Dobrý deň, to je ale náhoda! Alebo osud?“

Dost' priehľadné, ale dobre, pristala som na jeho hru. Nakoniec, je celkom milý. Ale herec úplne mizerný.

„Osud má zrejme poriadny zmysel pre humor,“ podotkla som pobavene.

„Ó, to áno. Alebo má nejaké úmysly, o ktorých my zatiaľ nevieme,“ s úsmevom odpovedal a tváril sa pritom ako zlý ochotnícky herec.

Za normálnych okolností by som niečo drzé odsekla a išla si po svojom. Teraz som to však neurobila a ani neviem prečo. Asi naozaj osud. Veľká fatálna hra so živými figúrkami. Lebo čo sa má stať, sa stane.

Tak sa to hovorí.

Takže stalo sa to takto. Dost' neohrabane ma pozval na kávu.

A ja, znova nevediac prečo, som súhlasila.

Neviem, či ste to už zažili aj vy. Skrátka, zabudnete na rozum a konáte absolútne v rozpore so svojimi zásadami. Akoby vás ovládalo niečo, čo je mimo vás.